

Únorová revoluce byla bezesporu součástí 1 světové války. Návrat k tomu, co tu bylo, je nemyslitelný (VIDEO CZ Titl, 28min)

- CZ24 News | 21. března 2024

RUSKO: V Rusku se nyní rozhoduje o tom, kam přesně bude směřovat a vzhledem k tomu, že uši vystrkují neustále i zastánci Bílého projektu, jsem přeložila půlhodinové video Zachara Prilepina o únorové revoluci roku 1917, které je velmi poučné zejména pro ty, kteří rádi používají slovo bolševik jako nadávku. Myslím, že pro ty to bude obzvlášť poučné i s ohledem na dnešní realie.

Jako doplněk k tomu, co se dozvíte ve videu, jsem vám vybrala úryvek z práce Fondu konceptuálních technologií, týmu Valerije Viktoroviče Pjagina, z jejich čtyřdílné série O světě křivých zrcadel a konkrétně ze třetího dílu Válka. Nemusím asi připomínat, že celá tato série je v překladu do českého jazyka k dispozici na Zakázaném vzdělání:

(Soubory s přepisem titulků v poznámce pod videem na VKontaktu)

O zakladateli ruské sovětské konstrukční školy automatických zbraní Vladimiru Grigorjeviči Fjodorovovi

Vladimir Grigorjevič Fjodorov (narozen 3. [15.] května 1874 v Petrohradu – zemřel 19. září 1966 v Moskvě) – ruský sovětský vědec a konstruktér, zakladatel domácí konstrukční školy automatických střelných zbraní, carský generálmajor (1916), Hrdina práce (1928), generálporučík inženýrsko-technické služby (1943), doktor technických věd (1940), profesor (1940), řádný člen Akademie dělostřeleckých věd (v letech 1946 – 1953).

V roce 1895 ukončil Michajlovské dělostřelecké učiliště a potom dva roky velel četě v první gardové dělostřelecké brigádě.

V roce 1897 nastoupil do Michajlovské dělostřelecké akademie. Prošel i výrobní praxí na Sestrorjeckém zbrojním závodě, kde se seznámil s velitelem závodu, významným konstruktérem střelných zbraní, a jmenovitě tříčárkové pušky vzor 1891, Sergejem Ivanovičem Mosinem.

V roce 1900 byl po ukončení akademie jmenován do výboru Ústřední dělostřelecké správy ve funkci referenta zbrojního oddělení. Když se takto díky své práci dostal k archivním a úředním materiálům o střelných, bodných a sečných zbraních z Ruska i zahraničí, začal se zabývat vědeckou a konstrukční činností v oblasti zbrojařství.

V roce 1900 pracoval v dělostřeleckém výboru Ústřední dělostřelecké správy a aktivně se účastnil teoretického i praktického vývoje automatických zbraní.

V. G. Fjodorov se velmi rychle projevil jako skvělý teoretik v oblasti konstrukce zbraní. Již v roce 1907 spatřila světlo světa jeho kniha Automatické zbraně s přílohou „Atlasu výkresů k automatickým zbraním“. Tato kniha byla dlouhou dobu jedinou pomůckou při vytváření nových vzorů střelných zbraní.

Ve své praktické činnosti se Fjodorov zpočátku věnoval předělávce standardní tříčárkové pušky

Mosina na automatickou pušku. Ale celkem brzy bylo rozhodnuto, že předělávka zásobníkové pušky na automatickou není účelná a již v roce 1906 Fjodorov přišel s vlastním hotovým, principiálně novým, originálním projektem automatické pušky. Tato puška měla originální konstrukci a byla přizpůsobena standardním nábojům, vyznačovala se konstrukční jednoduchostí a účelností – pro srovnání: částečné rozebrání pušky Fjodorova se provádělo na 54 dílů v porovnání se 74 díly nejlepšího zahraničního vzoru automatické pušky Browning. Celkem se konstrukce BAR (angl. Browning Automatic Rifle nebo-li Browningova automatická zbraň) skládala ze 125 dílů, ze kterých 11 tvořily pružiny.

V. G. Fjodorov zkonstruoval automatické pušky ráže 7,62 mm (1912), ráže 6,5 mm (1913) pro náboje vlastní konstrukce se zdokonalenou balistikou, bez okraje (nábojnice s lemem pro vytahovák z nábojové komory), který se ve světě v podstatě stal prvním zkráceným puškovým nábojem.

«...Po rusko-japonské válce v letech 1904 - 1905 začalo být jasné, že ve vývoji ruských střelných zbraní nadchází nová epocha - epocha zavádění automatických zbraní - automatických pušek. Měl jsem za to, že pro nové vzory musí být od počátku vyvinuty příslušné náboje, které by na jedné straně zajišťovaly možnost úspornější konstrukce zbraně a na druhé přispívaly k dalšímu zdokonalení jejích bojových kvalit. Všechny tehdejší náboje se daly shrnout do dvou kategorií: náboje s lehkou kulkou a velkou počáteční rychlostí (Německo a Rusko) nebo náboje s těžkou kulkou a menší počáteční rychlostí (Francie). Náboje s větší počáteční rychlostí měly lepší výsledky při střelbě na blízkou vzdálenost; na větší vzdálenosti byly výhodnější těžké kulky, neboť za letu méně ztrácely na rychlosti. Bylo zapotřebí nějak spojit výhody obou těchto kategorií nábojů, tj. dosáhnout velké počáteční rychlosti s těžkou kulkou. A to se mi podařilo.

Má práce byla uznána za důležitou a přínosnou: skončila vývojem nového náboje ráže 6,5 mm. Předběžné zkoušky byly natolik úspěšné, že se Zbrojní oddělení v roce 1913 rozhodlo objednat na základě výkresu, který jsem vypracoval, 200 000 takových nábojů pro provedení jejich rozsáhlého otestování» — napsal sám V. G. Fjodorov.

V letech 1909 - 1912 nevelká série pušek vyrobených na Sestrorjeckém závodu, jež ve známost vešly jako Zkušební vzor 1912, absolvovala dokonce i zkoušky na zkušebním polygonu, které byly jednohlasně označeny za úspěšné.

Zkoušky to byly tvrdé: zbraně nechávali 24 hodin vystavené dešti, rozebrané je spouštěli do rybníka, vozili na povozu po prašné cestě a teprve poté je prověřovali střelbou a tak dále a tak podobně. Za tuto pušku V. G. Fjodorov obdržel velké Michajlovské vyznamenání (Zlatou medaili), které bylo udělováno jednou za pět let. Stejně byl mimochodem vyznamenán i S. I. Mosin za svou proslulou třičárkovku.

Avšak nejenže práce nad automatickou puškou probíhala pouze na základě osobní iniciativy konstruktérů, i výhled, že takto zkonstruovanou automatikou puškou, ať už by její konstrukce byla jakkoliv vydařená a dokonalá, bude moci být vyzbrojena ruská armáda, byl více než přízračný, neboť proti zařazení automatické pušky do výzbroje se kategoricky postavilo celé vojensko-politické vedení Ruského impéria.

Plukovník Vladimir Grigorjevič Fjodorov, rok 1913.

Na druhé straně je napsáno: «Rok vývoje malorážního náboje

se zdokonalenou balistikou a prvního vzoru malorážní automatické pušky u nás. Začátek tajných služebních cest do Německa, abych se mohl seznámit s posledními novinkami ve zbrojařství a

především zjistil, jak daleko je německá armáda s vývojem automatické pušky.»

Jednou, když měl plukovník Fjodorov přednášku o dělostřeleckých zbraních v Michajlovském učilišti, kde se kdysi učil i on sám, vstoupil do třídy car Mikuláš II. obklopen svou družinou, dal pokynem ruky najevo, že hodina může pokračovat a sám usedl vedle junkerů.

Když hodina skončila, car se zvedl a odvedl si Fjodorova stranou, kde se mezi nimi odehrál následující rozhovor:

- **Plukovníku, to vy jste vynalezl automatickou pušku?**
- **Přesně tak, Vaše Carské Veličenstvo.**
- **Já jsem proti jejímu použití v armádě.**
- **Smím se zeptat proč?**

Car už byl na odchodu, když uslyšel tu otázku, tak se ohlédl a lhostejně prohodil:

- **Á... nebude pro ni dost nábojů...**

To bylo vpředvečer 1. světové války a ve stejné době, kdy jiný imperátor – císař Německé říše Vilém II. Pruský – aktivně napomáhal vývoji automatické pušky. 20. srpna 1896 němečtí zbrojaři Fidel Feederle a Paul Mauser předvedli císaři v jeho rezidenci Katarinenholz v Postupimi pistoli Mauser K96 (něm. Mauser C96 z Konstruktion 96, tj. „vzor 1896“), prezentovanou jako rozkládací automatickou karabinu. Císař osobně tuto pistoli vyzkoušel a uložil konstruktérům, aby vypracovali samonabíjecí pěchotní pušku, jenže ne na pistolové ale na standartní puškové náboje – automatickou pušku, se kterou by bylo možné vyzbrojit armádu. A nejenže jim císař tento úkol uložil, ještě jim všemožně v jejich práci pomáhal. Již v roce 1900 se objevila první německá automatická puška Mauser Selbstlader (Mauser, samonabíjecí) – Mauser M.1900. Práce na zdokonalování automatické pušky intenzivně probíhaly až do samotného počátku 1. světové války a i poté. Výsledkem těchto prací bylo, že samonabíjecí karabina Mauser M.1915/16 úspěšně absolvovala všechny zkoušky a omezeně již začala být v konečné etapě války používána v armádě.

Konec úryvku.

A ještě jeden bonbónek. Nejenže car and Company ve válce nechtěl „zbytečně plýtvat náboji“ na automatickou pušku, tak jimi nechtěl „plýtvat“ ani pro revolver:

V tomto světle je zajímavé, jak byl do výzbroje ruské armády jako osobní zbraň důstojnického a poddůstojnického sboru přijímán proslulý revolver Nagant.

Poté, co byla do výzbroje přijata puška Mosin vzor 1891, bylo vyhlášeno výběrové řízení na revolver, kterým měli být jako osobní zbraň vyzbrojeni důstojníci a poddůstojníci. Jednou z konkurzních podmínek bylo, že revolver nesmí být vybaven dvojčinným spoušťovým mechanismem, neboť to prý má „nepříznivý vliv na přesnost střelby“. Proto musel Nagant při předkládání svého revolveru k výběrovému řízení snížit jeho takticko-technické charakteristiky a odstranit možnost střelby dvojčinným spoušťovým mechanismem, pro který byl od začátku uzpůsoben.

Po vojenských zkouškách však důstojníci, kteří se jich účastnili, důrazně požadovali revolver s dvojitou funkcí, tj. aby mohl střílet i s dvojčinným spoušťovým mechanismem. Ve výsledku byly 3. května 1895 výnosem cara Mikuláše II. do výzbroje ruské armády přijaty dva vzory revolveru Nagant: důstojnický – s dvojčinným spoušťovým mechanismem (při stlačení spouště se bubínek otočil a natáhnul se kohoutek) a „vojácký“ **jednočinný revolver pro poddůstojníky a řadové vojáky**, do jehož konstrukce byla doplněna speciální součástka tento mechanismus blokující (aby člověk vystřelil z „vojáckého“ revolveru, bylo nutné dalším doplňkovým pohybem natáhnout kohoutek) s cílem snížit

spotřebu nábojů.

A ze stejného důvodu, snížit nerozumné plýtvání municí, byla v mnohém podmíněna shoda v názoru komise výběrového řízení, že vyhazování nábojnic z bubínku revolveru nesmí být hromadné ale jednotlivé. Mělo se za to, že v boji bude stejně rozhodovat vojácký bodák a důstojnická šavle a sám boj bude probíhat rychle, proto důstojník prostě nebude mít čas spotřebovat všechny náboje v bubínku, a tak nebude mít proč znovu revolver nabíjet v boji. A po boji už zase nemá podstatný význam, jak dlouho se bude revolver znovu nabíjet. Ovšem pro nejvyšší vojenskopolitické vedení Ruské federace, a v důsledku tedy i pro členy komise, bylo daleko důležitější, že při odmítnutí funkce hromadného vyhazování vystřelených nábojnic z bubínku a jeho jednorázového nabíjení prostřednictvím revolverového rámečku, bylo možné podstatně zjednodušit konstrukci, zlevnit výrobu revolveru a ušetřit na jeho následných opravách.

ZDROJ: VK.com

AUTOR: Zachar Prilepin

Zpracoval: Irena